

**Амелія і Куба. Куба і Амелія.
Година привидів**

КУПИТИ

«Амелія і Куба. Куба і Амелія. Година привидів» — перша з серії книг для молодших школярів від відомого польського письменника Рафала Косіка.

Подвійна порція пригод у книжці-перевертайці!

Амелія і Куба — сусіди, вони нещодавно оселилися в новому будинку. І щойно розпакували речі, як у дворі почали траплятися всілякі дивовижі: то дракони ширяють, то привиди нипають... Поміж цим Амелія малює, Куба закохався, Альберт майструє різноманітні пристрої (спойлер: які їм обов'язково стануть у пригоді!), а маленька Мі викидає кумедні коники. Але мета у всіх одна: дізнатися, чому настає година привидів і звідки в сучасному світі взялися дракони. Два різні погляди на одні й ті самі події. Історії «Амелія і Куба» та «Куба і Амелія» можна читати, як заманеться.

Чому варто читати:

Подеколи, щоб краще зрозуміти події чи людей, треба зупинитися, почути іншу сторону й поглянути на ситуацію іншими очима. І ця книжка з кумедними ілюстраціями це доводить якнайкраще! Особливість видання — 2 обкладинки і 2 закладки. Історії можна читати в будь-якому порядку, а також паралельно.

Купа гумору й позитиву! Завдяки цій книзі ваша дитина по-справжньому полюбить читання!

Рафал Косік

АМЕЛІЯ І КУБА

ГОДИНА ПРИВИДІВ

ISBN 978-617-7995-24-0
9 786177 999524

АМЕЛІЯ І КУБА

ГОДИНА ПРИВИДІВ

КУБА І АМЕЛІЯ

ГОДИНА ПРИВИДІВ

Рафал Косік

Рафал Косік

Рафал Косік

КУБА І АМЕЛІЯ

ГОДИНА ПРИВИДІВ

ISBN 978-617-7995-24-0
9 786177 999524

Аннотація

У цій дивовижній книжці одна й та сама історія розказана двічі: спочатку Амелією, потім — Кубою. Ці діти — сусіди, що оселилися з родинами в новому багатоквартирному будинку. З часом з'ясовується, що, крім людей, тут мешкають... привиди. Звідки вони взялися в новій споруді? І чи такі вже ці фантоми небезпечні? Історії «Амелія і Куба» та «Куба і Амелія» можна читати як заманеться. Саме тому у книжці дві закладки!

Це двокнижка, книжка-перевертайка.

*У ній одну й ту саму історію розповіли двічі:
спочатку Амелія, потім — Куба.*

*Можна прочитати лише одну її частину,
але тоді історія не буде повною.*

*Так само як і в житті:
щоб зрозуміти світ і людей навколо,
треба вислухати й іншу сторону.
Адже проблеми зазвичай виникають через
нерозуміння:*

*батьків, друзів, тих, кого ми любимо,
і тих, хто нам не подобається.
Іноді нам хтось не до вподоби лише тому,
що ми замало про нього знаємо.*

*Історії «Амелія і Куба» й «Куба і Амелія»
можна читати одночасно або по черзі.
І тому в цій книжці дві закладки!*

Серія «Книжкові мандри»

Перекладено за виданням:

Kosik R. Amelia i Kuba. Kuba i Amelia. Godzina duchów /
Rafał Kosik. — Warszawa : Powergraph, 2020. — 496 p.

Переклад з польської І. Веремій

*За допомогу в роботі над книжкою
видавництво висловлює подяку Володимирі Арєнєву*

Рафал Косік
Амелія і Куба. Куба і Амелія.
Година привидів

© Rafal Kosik, 2013

© Jakub Grochola, ілюстрації, 2019

© ТОВ Видавництво «АССА», видання українською мовою, 2022

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7995-24-0 (укр.)

ISBN 978-83-66178-04-5 (польськ.)

Рафал Косік

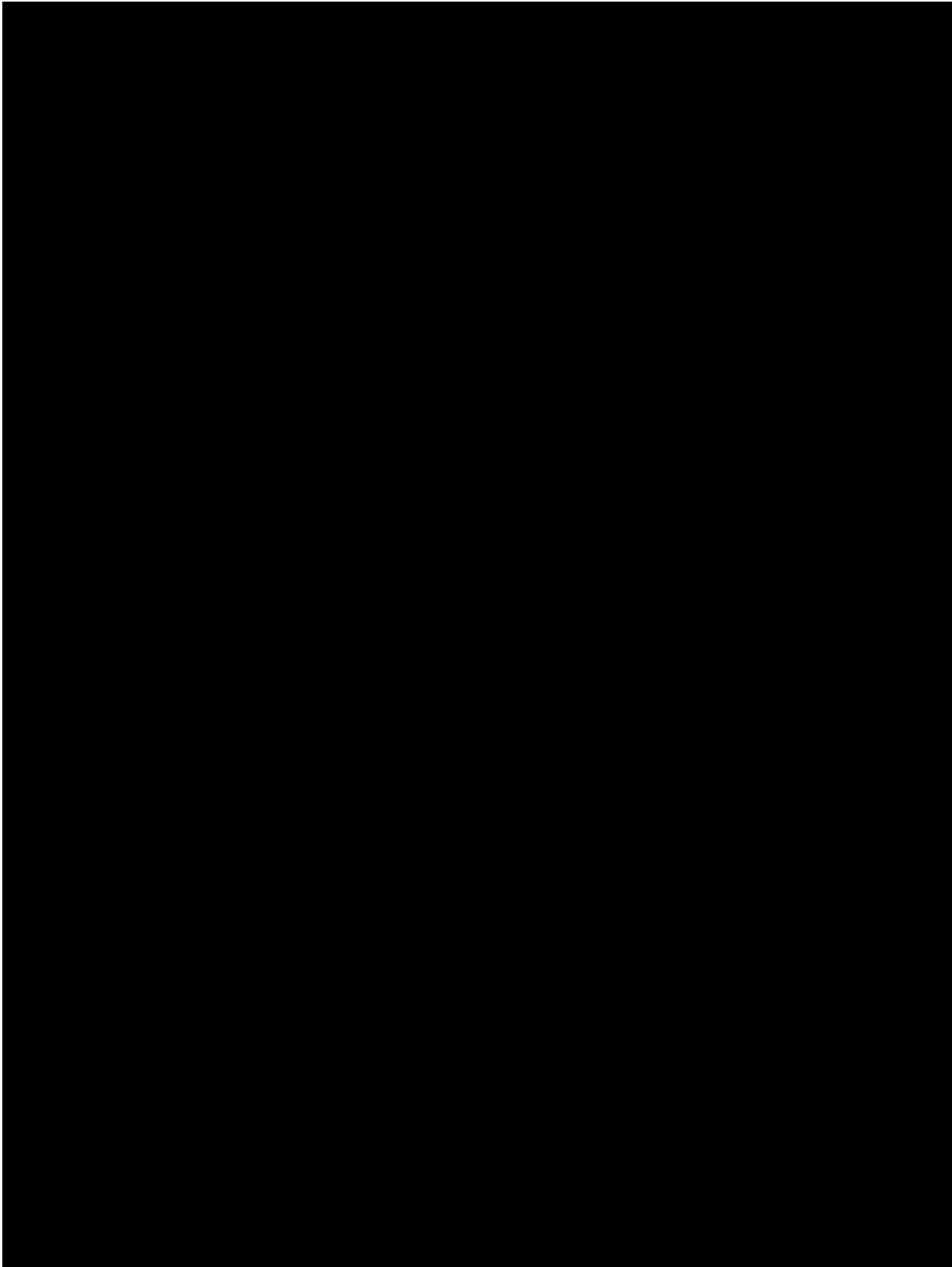
АМЕЛІЯ І КУБА

ГОДИНА ПРИВИДІВ

ISBN 978-617-7995-24-0
9 786177 995240

ACCА

Рафал Косік

АМЕЛІЯ І КУБА

ГОДИНА ПРИВИДІВ

Ілюстрації Якуба Грохоли

2022

Розділ 1

у якому принц переїжджає до Замку, Амелія трохи себе компрометує, а їхні молодші брат і сестра дискутують про «Лицарів та комах»

Амелії Домейко було одинадцять років, вона мала чорне волосся й любила мріяти.

Дівчинка уявляла, що перебуває в середньовічному замку, адже будинок на Дубовій вулиці був трохи схожий на замок. З квадратним подвір'ям, з усіх боків оточеним стінами шестиповерхового будинку, він скидався на фортецю. Потрапити туди можна було через браму — тунель у першому поверсі будівлі, а вхід усередину захищали масивні ґрати, установлені посередині цього тунелю.

Так, цей будинок достоту нагадував замок. І, власне, так мешканці й називали його між собою.

Посеред двору — ну, може, трохи осторонь — росло велике дерево. Це був дуб віком сто або й більше років. Він пам'ятав часи, коли тут іще був ліс. Тепер це вже в минулому. Нині околиці завойовувало місто. Замість дерев навколо виростили нові будинки. Отож, щоб дістатися лісу, треба було прогулятися далеченько. Але хто захоче йти далеко в таку спеку!

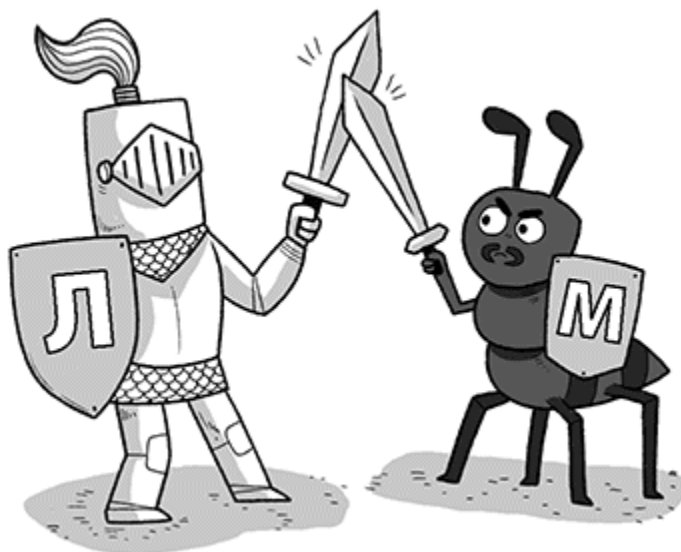
Амелія сиділа в затінку на нижній гілці дуба. На колінах вона тримала альбом для малювання. Гілка була досить товста, щоб на ній можна було сидіти, як на лавці. Вона росла на відстані двох метрів від землі, і на неї можна було залізти з невеликого пагорба, імовірно, насипаного будівельниками.

Амелія любила малювати, і в неї гарно виходило. Дівчинка часто втілювала на папері свої мрії. Сьогодні вона ще не вирішила, ким хоче бути на малюнку. Повелителькою, яка керує імперією? Ні, вона дуже сором'язлива для цього. Ліпше принцесою, ув'язненою в замку, яку має звільнити прекрасний принц на білому коні. Чи королівною, яка сховалася від переслідування злого чаклуна, чи розбійницею, ватажком жорстокої банди.

Поруч сидів її дев'ятирічний брат Альберт. Худорлявий окулярик був не такою вже й звичайною дитиною. Зараз він грав на планшеті у «Лицарів і комах» й не звертав уваги на те, що відбувалося навколо. Багато хто вважав його не дуже розумним, тому що хлопець майже не говорив, навіть якщо його про щось запитували.

Але люди помилялися: Альберт просто не бачив потреби відповідати на запитання, відповіді на які були надто очевидними або нецікавими.

Амелія не знала, ким зобразити брата у своїй мрії. Їй подобалася його присутність, і цього було досить. Тому вона зосередилася на малюванні решти. Дівчинка зобразила замок, який дещо нагадував будинок на вулиці Дубовій, і принца на білому коні. Так, принц надавав значно більше цікавих можливостей, ніж розбійник.

Вона відірвала від гілки чималий шмат кори, який, імовірно, усе одно скоро відпав би, й оглянула його з усіх боків.

Ось він, магічний амулет, який дасть принцу змогу знайти шлях до її серця. Але як зобразити це на малюнку?

Амелія обсмикнула рожеву сукенку й подумала про те, як млосно, мабуть, було принцесам за такої погоди в давнину. Довгі сукні, усі ці корсети, нижні спідниці, панчохи. І ніякого душу з гарячою водою. Бр-р-р, жах! Її сукня, хоча й досить довга — Амелія не любила коротких, — була доволі легка. Дівчинка купила її на розпродажу, і коштувала та копійки. Ця сукенка стала її улюбленим убранням на все літо. Амелії подобався попелясто-рожевий колір, що так відрізнявся від цукеркових відтінків, які полюбляли її подружки. Зазвичай вона взувала до неї кеди, але сьогодні, через спеку, була в капцях.

Із задумливості її вивів дзвін металу. Пан Зенек, охоронець житлового комплексу, відчиняв ворота. Це траплялося рідко. Автівки мешканців заїжджали не на подвір'я, а через спеціальний заїзд просто на підземну стоянку. Лише Дуже Поважний Директор паркував тут свій лімузин. Одного разу Альберт прочитав йому розділ правил дорожнього руху, що забороняє паркувати автівку на дитячому майданчику. Відтоді директор поглядав на нього скоса.

Охоронець привітно помахав дітям рукою. Амелія всміхнулася йому у відповідь. Їй дуже подобався пан Зенек. Під його вдаваною суворістю ховалося добре серце.

— Новенькі, — оголосив Альберт, не підводячи погляду від планшета.

І справді, у двір в'їхала вантажівка з написом «Перевезення». Будинок було зведено недавно, і більшість квартир у ньому ще були порожні. Сім'я Амелії оселилася в будинку одразу, коли його здали в експлуатацію.

Вантажівка пригальмувала біля пісочниці. Ніхто не грався на дитячому майданчику, бо до кінця канікул Амелія й Альберт були одними з небагатьох дітей в усьому будинку. Амелія вважала себе надто дорослою, щоб навіть наближатися до гойдалок. І був іще син Дуже Поважного Директора, але він ніколи не виходив у двір і, відповідно, не познайомився з родиною Домейків.

Амелія швидко завершила малюнок облогової машини, що наближалася до замку. Вона трохи нагадувала вантажівку для переїздів. Дівчинка не встигла її домалювати, аж раптом ззаду під'їхав білий пікап, з якого вийшли четверо людей. Один із них був білявий хлопчик. З ніг Амелії впали капці. Саме так. Побачивши хлопчика, вона нервово дригнула ногами, і її капці впали на траву на пів метра нижче, на горбочок під дубом. От халепа!

Дівчинка швидко опанувала себе й відвела погляд. Вона повернулася до малюнка. Звісно, час від часу вона позирала в той бік, але вдавала, що їй це навіть нецікаво. Новоприбула сім'я й кілька чоловіків-перевізників поралися біля вантажівки.

— Ми маємо піти на обід, — Альберт клацав по клавіатурі, віддаючи накази підпорядкованій йому армії. — Уже час.

— Саме зараз? — запитала Амелія.

— Мама сказала, що обідатимемо за півтори години. Уже минуло півтори години.

— Не можна сприймати все так буквально.

— Півтори години — це дев'яносто хвилин.

Амелія похитала головою:

— Нам не треба бути такими точними. Люди — це не машини. Якщо хтось каже «півтори години», іноді це може означати годину,

а іноді — дві.

— Чи можна вважати білий пікап білим конем? — запитав Альберт.

— Що? — Амелія скинула бровою.

У відповідь Альберт постукав пальцем по її малюнку — по принцу на білому коні. Амелія не одразу зрозуміла, що брат мав на увазі.

— Дідько, він іде сюди... — прошепотіла вона, побачивши, що до неї наближається принц, тобто незнайомий хлопчик.

Дівчинка відчула, що червоніє, адже вона хотіла роздивитися його ближче, але ж нишком. Амелія кинула в бік новоприбулого швидкий погляд і вирішила, що зблизька він іще гарніший...

— Привіт, я Куба, — сказав хлопець, усміхаючись. — А ти?..

— А я ні, — почула Амелія слова, які вимовила ніби проти власної волі, і наче лише тоді зрозуміла, що саме сказала.

Щоб приховати збентеження, вона зістрибнула з дерева, викинула амулет, чи то шмат кори, узула капці й побігла до свого під'їзду.

Куба здивовано дивився услід.

— Альберт, — відрекомендувався брат Амелії. — Як Айнштайн. У мене синдром Аспергера, і я цікавлюся науковими дослідженнями.

— Хто в тебе? — автоматично запитав Куба.

— Це таке захворювання^[1], пов'язане з розладом соціальних навичок.

Куба застиг, здивований. Він ніколи не зустрічав таких людей, як Альберт.

До дерева підійшла шестирічна дівчинка з каштановим волоссям, зібраним у хвіст на маківці. Вона мала трохи ексцентричний^[2] вигляд, одягнена в чорну сукню, а через плече в неї була перекинута армійська сумка, уся помальована кульковою ручкою.

На малюнках було зображено різних дивних тварин, переважно мурах.

— Мене звуть Мілена, але всі кличуть мене Мі. Ти граєш за лицарів чи за мурах? — дівчинка вмостилася на гілці поруч з Альбертом і поглянула на екран планшета. — Ти програєш, якщо нічого не вчиниш. Тут треба весь час відбивати удари й атакувати.

Вона змахнула уявним мечем.

— Я граю за генерала, — знехотя відповів Альберт. — Бачу битву цілком. Можна грати рядовим солдатом, командиром загону або генералом.

— Тобто ти відряджаєш армію в бій, а тоді пів години чекаєш, хто переможе? Це нецікаво!

— Та ну! Я розробляв стратегію цієї битви протягом кількох годин. Зараз подивлюся, як це працює.

Альберт зістрибнув з гілки й, не попрощавшись, пішов за сестрою. Йому справді треба було йти на обід. Хлопчик уже запізнився на дві хвилини, а він дуже цього не любив.

Альберт обійшов вантажівку й мало не наскочив на лімузин, припаркований поруч.

— Обережно, хлопче, бо подряпаєш фарбу, — сказав Дуже Поважний Директор, який стояв поряд з автівкою. — Вашим батькам доведеться заплатити, а вони, звісно, не можуть собі цього дозволити.

Альберт зупинився й подивився на Директора, як на зламаний автомат зі снеками. Директор, своєю чергою, подивився на нього зверхньо, як на неслухняне цуценя. Він був геть лисий, йому було сорок років і саме стільки кілограмів зайвої ваги. Дорогий сірий костюм щільно обтискав ці кілограми.

— У Кодексі дорожнього руху чітко зазначено, що не можна паркуватися на дитячому майданчику, — сказав Альберт. — Ви порушуєте закон.

— Із цим треба щось робити. — Кивнув Директор, і два його підборіддя затремтіли. — Найліпше ліквідувати цей дитячий майданчик. Ну, ще довго?

Останнє запитання було адресоване робітникам, чия вантажівка заблокувала виїзд.

В Альберта про запас було багато аргументів, і він із задоволенням скористався б ними всіма, ненавмисно довівши Дуже Поважного Директора до сказу, але йому треба було йти. Він запізнився вже на три хвилини.

* * *

На обід був томатний суп, який подобався всій родині. Адже в Альберта, як і в його батька, був довгий список продуктів, які він ненавидів. А Амелія вже кілька тижнів намагалася схуднути, хоча, як усі казали, не було з чого. Тому вона не їла нічого жирного або надто солодкого.

Мама весь час вигадувала, що приготувати на вечерю, яка всім сподобалася б. Іноді, коли вона була зайнята, готував батько. Але це було навіть гірше, тому що його геть не цікавили забаганки решти. Він готував те, що йому спадало на думку. І тоді сім'я Домейків сумно дивилася у свої тарілки, поки батько їв. Усеїдним, однак, був Імбир, їхній собака породи вест-гайленд-вайт-тер'єр — маленький, білий і кудлатий. За своє коротке життя Імбир з'їв не лише томатний суп, сімнадцять сирих котлет, які залишили без нагляду (за один раз), величезний святковий торт зі збитими вершками, але також черевики, останні двадцять сторінок товстезної книжки і крем для рук. Разом із пакуванням.

Так, Домейки були складною з кулінарного погляду сім'єю, але томатний суп — це те, що їх об'єднувало.

— У дев'ятий під'їзд заселяються нові мешканці, — повідомила мама, закінчивши їсти.

Мама працювала редакторкою, тобто редагувала книжки, перш ніж вони виходили друком.

— Я помітив, — сказав батько. — Залишається ще багато порожніх квартир.

— Увесь наступний рік усі довбатимуть і свердлитимуть стіни, — зітхнула мама. — А я працюю вдома.

— Мене це теж дратує. Але ми нічого не можемо із цим удіяти.

Кухня була з'єднана з їдальнею, а їдальня — з вітальнею. Батько Амелії й Альберта був архітектором, тож добре знав, як має бути спроектовано їдальню, щоб це було зручно. У цьому домі ніхто не вдаряв об стіну відсунутим стільцем і не спотикався об шафу, ідучи до холодильника. Усе було на своєму місці й водночас наповнені.

Амелія поглинала суп у прискореному темпі, тому що хотіла якомога швидше піти до своєї кімнати. Вона почувалася жахливо після того, що накоїла у дворі. Це ідіотизм!

Вона досі не могла повірити, що сказала таку дурість, ну, і що втекла.

Дівчинка віднесла порожню тарілку в раковину й побігла до себе. Вона сіла на підвіконні й подивилася на метушню внизу. Носильники досі тягли коробки й меблі. Її серце тьохнуло, коли біля автівки з'явився Куба. Він узяв один із пакетів і зник у під'їзді. За мить хлопчик повернувся за наступним.

— Який він сильний... — прошепотіла дівчинка.

— Він допомагає носити ці пакунки, адже знає, що ти на нього дивишся, — резонно зауважив Альберт.

Амелія зістрибнула з підвіконня. Брат стояв у прочинених дверях.

— Звідки ти знаєш? — запитала вона.

Альберт просто стелував плечима й пішов. Дівчинка знала, що більше він нічого не скаже. Вона також знала, що брат має рацію, хоча їй дуже не хотілося це визнавати. Альберт був такий раціональний^[3], що вона зазвичай сердилася на нього двічі. Спершу тоді, коли він казав їй щось неприємне, а вдруге — коли з'ясовувалося, що він має рацію. Отоді їй найбільше хотілося його задушити.

Вона відійшла до вікна, щоб її не було видно зовні. Куба переніс іще кілька великих пакетів і, здавалося, робив це без особливих зусиль. Певно, він тренується, подумала Амелія.

На гойдалці колихалася шестирічна дівчинка. Амелії подобалася її чорна сукня й великі зелені спортивні черевики. Вона розгойдувалася як скажена, аж рама гойдалки ставала майже нарівні із землею, і скрип петель долинав сюди. Амелія зачекала ще чверть години, але Куба більше не виходив.

Натомість з'явився пан Зенек. Він чекав, поки сестрі Куби набридне гойдатися. Щойно вона зістрибнула з гойдалки й увійшла до будинку, він підійшов до маленької вентиляційної решітки поряд

з вікном підвалу дев'ятого під'їзду. Решітка була відчинена. Амелія пригадала, як її хитало під час сильного вітру.

Цікаво, що не було схоже, щоб охоронець збирався її полагодити. Він радше впевнився, що решітка може вільно відчинятися. В іншій ситуації це було б цікаво, але зараз в Амелії не було бажання думати про це. Вона лягла на ліжку й, засмучена подіями дня, устромила ніс у м'яке біле хутро Імбира. Пес, задоволений тим, що ніхто не проганяє його із забороненої території, тішився своїм собачим щастям.

* * *

Мама стояла перед дзеркалом, корчила дивні мармизи й напинала шкіру на обличчі. Амелія помітила це через прочинені двері.

— Що ти робиш? — здивовано запитала вона.

— Зморшки, — відповіла мама, кумедно висунувши щелепу.

— Робиш зморшки?

— Ні, дивлюся, як вони залягли. Вони з'являються через те, що я сиджу, утупившись у комп'ютер.

Амелія нічого не відала про зморшки, але добре знала, як допомогти.

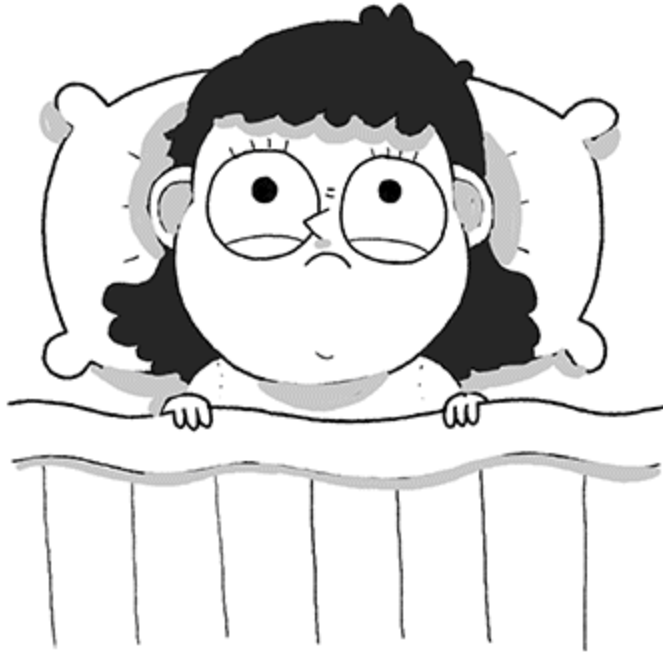
— Сходи до косметолога.

Батько також зазирнув у ванну. Він пригорнув маму й поцілував у шию.

— Ти маєш чудовий вигляд, люба, — сказав він. — Тобі не потрібен косметолог.

Тато, який весь час працював за комп'ютером й уникав фізичного навантаження, відростив невеличкий животик. Він також відростив задовге (на думку мами) волосся, імовірно, щоб мати артистичніший вигляд. Мама ж навпаки була мініатюрна, струнка, носила довгі спідниці й мала кучеряве темне волосся. Таке саме, як в Амелії.

— Я куплю крем, — вирішила мама, а коли тато пішов, додала пошепки, звернувшись до Амелії: — Татові затримують виплату, тому що в забудовника фінансові проблеми. Певні проблеми з новим житловим комплексом. Я поки що не можу дозволити собі косметолога.

* * *

Уночі Амелія довго лежала в ліжку, дивлячись у темряву. Нарешті в будинку з'явився хтось, із ким вона могла поговорити, можливо, навіть подружитися. До того ж гарний. І вона, як остання дурепа, кинула ці безглузді слова й утекла. Як це могло статися? Але, знову ж таки... Цей Куба міг повестися не так. Якось... по-іншому. Він міг зробити все, щоб Амелія... Так, це була його провина, та й по всьому. Амелія, трохи заспокоєна цим поясненням, нарешті заснула.

* * *

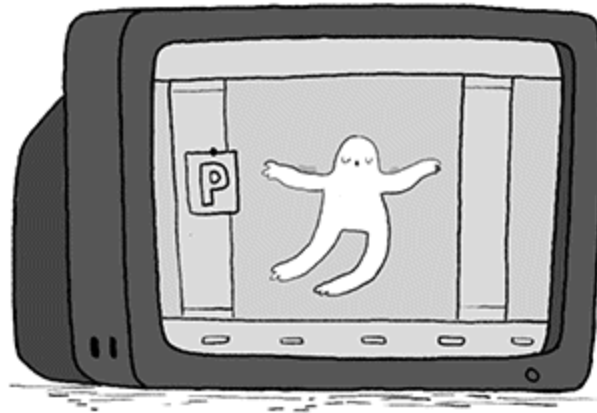
Пан Зенек перегорнув наступну сторінку книжки й сьорбнув холодної кави. Він кинув погляд на кілька моніторів у вартівні. На них нічого не було видно. Відтоді, як він почав тут працювати, а це було три місяці тому, нічого несподіваного не сталося. Саме тому він вирішив читати. Він тримав книжку так, щоб бачити монітори просто над собою. На початку кожного абзацу^[4] він підводив погляд, а тоді читав далі.

Настала ніч, і в багатоквартирному будинку *Oak Residence*^[5], назву якого ніхто не використовував, нічого не відбувалося. Це, звісно,

зміниться, коли буде заселено всі квартири.

Однак зараз нічого особливого не відбувалося. На моніторах не було видно жодного руху. Зі свого крісла Зенек міг бачити крізь вікно цегляну стіну й частину двору. Там теж панував спокій.

Перегорнувши наступну сторінку, він знову поглянув на монітори. Чоловік уже збирався продовжити читання, аж раптом краєм ока щось побачив. Він відклав книжку й пильно подивився на один із моніторів. На стоянці хтось був! Стоянка мала два поверхи, і цей хтось прогулювався другим. І це було в тій частині, де ще ніхто не паркувався.

Охоронець нахилився до монітора. Він не зміг упізнати порушника. Фігура була розмита й напівпрозора. Можливо, проблема з камерою.

Пан Зенек підвівся і взяв ліхтарик. Треба пересвідчитися. Він спустився сходами на нижній рівень стоянки й увімкнув ліхтарик. На стелі горіли лампи, але в кутах панувала напівтемрява.

— Тут хтось є? — спитав він.

Йому відповіла луна. Охоронець рушив далі, щоб обійти всю стоянку. Тут стояло лише кілька автівок, і всі недалеко від входу. За першим поворотом ніхто вже не паркувався. Попри те що бував тут багато разів, пан Зенек відчував певну тривогу. Можливо, це було пов'язано з тим, що постать на моніторі не була схожа на жодного з мешканців. Або, можливо, тому що вона була така розмита.

Вражений раптовим передчуттям, він обернувся. Нікого. Чоловікові дуже не хотілося перевіряти всю наче вимерлу парковку,

але, зрештою, це була його робота. Тому він тяжко зітхнув і рушив далі.

Хтось безшумно промайнув за його спиною. Цей хтось був нечіткий і напівпрозорий.

¹ На думку деяких дослідників, синдром Аспергера не слід вважати захворюванням. Багато геніальних науковців і митців, імовірно, страждали на нього.

² Ексцентричний — оригінальний, такий, що відхиляється від загальноприйнятих правил і норм.

³ Раціональний — логічний, розумний.

⁴ Довгий текст ділиться на частини, звані абзацами, для ліпшої читабельності.

⁵ «Дубова резиденція»(англ.).

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 2

у якому Альберт змушує Амелію усвідомити щось важливе, Куба розчаровує її, а сім'я Домейків спостерігає дивні речі на балконі своїх нових сусідів

До ранку гнів Амелії трохи вщух. Вона навіть готова була визнати, що в учорашніх подіях у дворі винен не лише Куба. Можливо, вона також поводитися трохи невідповідно. Але зовсім трохи. Зовсім.

До того часу, коли дівчинка почистила зуби, вона була впевнена, що в усьому винна сама. Що мав робити Куба? Наздогнати, коли вона тікала?

Після сніданку Амелія сіла на ліжко й узялася виправляти свій малюнок. Принцу вона прималювала обличчя Куби, а облогова машина зникла під нервовими помахами гумки. Тут не було місця для облоги; принц прибув із миром.

А принцеса Амелія повинна була запросити його до замку на розкішний бенкет.

— Він тобі небайдужий, — Альберт зазирнув у двері.

— Звідки у вас ця ідея, пане психологу?! Ти нічого не знаєш про людей.

— Але я думаю логічно й аналізую їхні реакції за допомогою спеціальної дослідної системи. Ось бачиш, ти намалювала принца дуже ретельно, — Альберт показав на малюнок. — Кожну лінію ти провела кілька разів, а решта малюнка скидається на ескіз. Ти не можеш змінити реальність, тому створюєш її модель на папері.

Амелія подивилася на малюнок. Не можна заперечити, що вона справді найбільше попрацювала над фігурою принца. Вона неодноразово виправляла лінію спини, обриси м'язів під сорочкою й фігуру загалом. Завдяки цьому він став виразнішим і проступав на тлі малюнка. Вона зробила це цілком несвідомо.

Амелія згорнула альбом.

— Я закінчу малюнок надворі. Ходімо.

— Мені й тут добре. Я не хочу нікуди йти.

— Хочеш! — вона взяла зі столу книжку Альберта й уклала йому в руку. — Можеш почитати надворі, подихати свіжим повітрям.

І — о диво! — Альберт не став протестувати, а слухняно рушив до дверей. Амелія швидко схопила альбом і пенал, щоб вийти, поки брат не передумав. Вона не хотіла зараз сидіти надворі сама. А брат, навіть такий незвичайний, як Альберт, додавав їй упевненості.

Вони сидітимуть на дереві й вдаватимуть, що просто сидять там. А потім прийде Куба. Він прийде, бо навіщо йому сидіти вдома? Вона не заперечувала б, якби принц... тобто Куба, підійшов до неї, вибачився за те, що зробив учора, хоча... він не зробив нічого поганого. Але буде приємно, якщо вибачиться. А потім він запитає, чи можна йому сісти поруч із нею. Тоді Амелія милостиво погодиться, адже гілка довга, і вони зручно на ній розмістяться. Потім вона малюватиме, а він захоплено милуватиметься. І вони говоритимуть...

— Що з тобою?

Запитання брата вивело дівчинку із задуми. Вона стояла нерухомо біля входу до їхньої квартири.

— Я йду, йду. Імбир спить, не будитимемо його, — вона зачинила за собою двері.

Альберт натиснув кнопку виклику ліфта.

— З третього поверху на ліфті? — запитала дівчинка.

— Ніколи не буває невідповідного часу на те, щоб скористатися перевагами передових технологій.

Амелія зітхнула.

— Ніколи не говори ніколи, — відповіла вона, але дочекалася ліфта.

Вони спустилися на перший поверх. У цей час Амелія вигадувала різні варіанти, щоб запросити Кубу сісти на гілку поруч із нею.

Він попросить вибачення, вона здивується й скаже, що нічого не сталося, пересяде ближче до стовбура й залишить йому місце ліворуч. Позаяк вона малює правою рукою, йому так буде легше спостерігати. А потім він запропонує їй поїсти морозива або щось таке.

Вони вийшли у двір, і весь план зруйнувався. Куба сидів на гілці. На її гілці. Ідея запросити його сісти більше не мала сенсу, адже він уже сидів. Насправді лежав.

— Це наша гілка! — сказала Амелія ображеним голосом.

Хлопчик сів і подивився на неї.

— Вона не підписана, — він трохи посунувся. — Сідай поруч зі мною. Гілка велика.

Яке нахабство! І він має сидіти ліворуч від неї, а не праворуч.

— Я подумаю! — Амелія стиснула губи. — Хіба ти не хочеш попросити вибачення?

Куба скинув брову.

— У чому? Я щойно вийшов із дому...

Він іще вдає, що не розуміє! Зіпсувати такий чудовий план! А його дивна сестра розгортає цукерки й кидає обгортки у траву. Що це за сімейка? Чому вони тут оселилися?!

— Альбертику, ходімо. — Амелія розвернулася на п'ятах.

— Зрештою, ти ж хотіла вийти на вулицю, — нагадав брат, який уважно спостерігав за Мі, гадаючи, у чому причина її поведінки.

— Узагалі не хотіла! — Амелія підштовхнула брата до дверей.

Діти піднялися нагору. Амелія майже вбігла на поверх, рвучко відчинила двері квартири й рушила до своєї кімнати.

— Я хотіла з ним заприятелювати, — сказала вона з жалем у голосі. — Хотіла запросити його сісти на мою... нашу гілку. А він там уже сидів! Напевно, це з лихим наміром!

— Ти поводишся ірраціонально, — зауважив Альберт. — Він не читає твоїх думок.

— Дай мені спокій, — прогарчала Амелія. — Мені треба побути наодинці.

Дівчина захряснула двері перед його носом, затим сіла за стіл і втупилася в малюнок. Зняла ковпачок з олівця й намалювала принцу вуса, і то не просто вуса, а злостиво закручені вуса.

Стало лише гірше.

Вона б і далі малювала, якби не Імбир, який дедалі виразніше давав зрозуміти, що їм час іти гуляти. Амелія зітхнула, відклала олівець і взяла в передпокої повідець та пакетик — про всяк собачий випадок.

На сходовому майданчику Імбир повернув до сходів. Йому забракло терпіння дочекатися ліфта. Адже це був лише третій поверх.

Діставшись першого поверху, собака гайнув на вулицю, аж вуха заметляли. Перебираючи маленькими лапками, він кинувся навскіс до дев'ятого під'їзду, наче пожбурений клубок білої вовни.

Уже якийсь час Імбир цікавився ґратами в підвалі — тими самими, які пан Зенек відмикав напередодні. Цього разу він не лише обнюхав їх, але й загавкав.

— Імбире! — гукнула Амелія.

Песик, звісно, не звернув на це жодної уваги й гавкав далі. Пан Зенек вийшов із вартівні й підійшов до дівчинки.

— Добридень, — привіталася вона з усмішкою. — Імбире! Тихо!

— Добридень, Амеліє.

Охоронця, однак, більше цікавив пес. Він свиснув, щоб віднадити Імбира від ґрат. Проте пес не здавався.

— Можливо, у підвалі були щури. — Амелія здригнулася від цієї думки. — Я скажу татові, щоб він перевірів.

— Ні, ні! — запротестував охоронець. — Я перевірів. Там немає щурів.

— Там щось є. Він поводитьсь так, коли відчуває запах тварини. Вам ліпше пересвідчитися.

Пан Зенек зітхнув.

— Умієш зберігати секрети? — запитав він серйозно.

Вражена, Амелія кивнула. Охоронець підозріло роззирнувся на всі боки й подав знак головою, щоб вона йшла за ним.

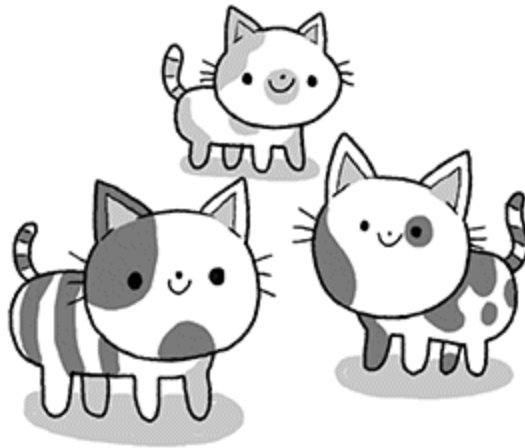
— Залиш Імбира тут.

Пан Зенек відчинив двері, і вони вдвох спустилися в підвал. Зупинилися перед написом «Тепловий пункт». Охоронець знову роззирнувся й відімкнув замок ключем. Вони увійшли до приміщення, повного труб, приладів і клапанів.

Тут було значно тепліше, ніж на вулиці. І дивно пахло, цей запах у дівчинки асоціювався з...

— О... які милі! — вигукнула вона, присівши.

Кілька чорних, сірих, рудих і біло-чорних кошенят вибігли з-за труб і стали тертися об її ноги. Вона гладила їхнє м'яке хутро й тішилася з того, які вони чудові. Тим часом пан Зенек наливав воду з пляшки в миску, сховану під товстою трубою. Котячий корм він насипав у другу миску. Кішка підбігла до нього й жадібно заходилася їсти.

— Це мій маленький секрет! — підморгнув охоронець дівчинці на знак згоди.

— Тепер це наш спільний секрет! — Амелія не могла намилюватися кошенятами.

— Ми маємо йти. Не можна викликати підозру. Адміністратор викине кошенят і звільнить мене.

Амелія неохоче залишила кошенят і вийшла в коридор.

— При нагоді я проведу екскурсію гаражем, — сказав охоронець і звернув у ширший коридор. — Затям, ані пари з вуст.

— Звісно!

Тепер пан Зенек подобався їй іще більше.

Вона вибігла на перший поверх, а затим надвір. Імбир чекав її за дверима під'їзду й, звісно, гавкав. Пес підозріло принюхався.

— Добре, що ти не можеш пробовкатися, — Амелія погладила кудлатого собаку по голові.

* * *

Малюнок Амелії був темний від виправлень. Тепер перед замком на чорному коні сидів косоокий, чорнявий, бородатий і вусатий лицар із чималим черевцем. І він збирався захопити замок. На стінах стояли лицарі в білих плащах. Вони мали захищати споруду. Амелії трохи заважало те, що було важко уявити їх собі в реальності. Вона подумала, чи не домалювати їм обличчя Альберта, але, урешті, це здалося їй геть безглуздом. Обличчя пана Зенека придалося б ліпше, але чомусь їй не хотілося вводити його в цю казку.

Увесь малюнок не мав сенсу.

Уже за кілька хвилин він опинився в шафі в тій купі, де лежали попередні малюнки.

Амелії було шкода його знищити. Вона робила це лише тоді, коли дуже злилася. І зараз вона просто розлютилася на себе. Альберт, звісно, знову має рацію — адже Куба не міг знати її думок. Йому

невтямки, що вона хотіла запросити його сісти на гілку поруч із нею. Звідки йому це знати?

— Можеш мені допомогти? — гукнула мама.

Амелія неохоче пішла у ванну, де побачила матір із сіро-коричневим пакетиком у руці.

Мама намагалася то в окулярах, то без них прочитати щось на пакованні.

— Ці генії розмістили світло-коричневий напис на темно-коричневому тлі, — вона передала пакетик дочці. — Спробуй прочитати.

Амелія підійшла до лампи поруч із дзеркалом і ледве прочитала:

— «Маска проти зморшок на основі грязі. Змішайте з невеликою кількістю теплої води й залиште на пів години».

Вона принесла з кухні плаский лоточок для зберігання продуктів та виделку й поклала їх у раковину. Мама ввімкнула ледь теплу воду.

— Невелика кількість — це скільки? — риторично^[6] запитала вона. — Ет, фахівці...

Амелія розірвала пакетик і висипала вміст у лоточок. Вона розмішувала виделкою, поки не дістала щось, що нагадувало за консистенцією грязюку. Тхнуло болотом. Радше, чимось підозрілим, що досить довго лежало в болоті.

— Має вигляд і запах чогось, що... — вона замислилася, — що я достоту не стала б наносити на обличчя.

— Але краса потребує жертв, — зітхнула мама. — Ти не бачила, куди я поклала телефон?

Вона озирнулася.

— Ну, нічого, як зателефонують, знайдеться. Тут написано «пів години»?

Амелія кивнула й теж роззирнулася, шукаючи місця, куди можна поставити лоток. Нарешті вона знайшла місце під раковиною.

* * *

У своїй кімнаті, на великому столі, тимчасово перетвореному на верстат, Альберт конструював універсальний випробувальний пристрій, або, скорочено, УВП. Він скидався на комбінацію камери, приладу нічного бачення^[7] й кількох інших пристроїв, керованих за допомогою смартфона. Корпус був зроблений зі старого бура, позбавленого важких механізмів усередині.

Він не знав, для чого може знадобитися УВП. Проте завжди ліпше мати напихваті щось подібне про всяк випадок, якщо треба провести спеціальне дослідження. Зрештою, Альберт був прихильник пізнання світу розумом.

На кухні пан Домейко готував каву в еспресо-машині, а пані Домейко напружено нишпорив в кімнаті.

— Ти не бачив мого телефона? — запитала вона. — Ще пів години тому він лежав десь тут. Мені здалося, що я чула дзвіночок хвилину тому. Такий короткий, уривчастий.

Сидячи на дивані, Амелія гортала альбом про прерафаелітів^[8]. Вона заперечно похитала головою.

— Потелефонуй собі — знайдеш його, — замислено відповів батько.

— Як я можу потелефонувати собі, якщо не можу знайти телефон? Ти потелефонуй мені.

Тато набрав номер мами. З кімнати Альберта пролунав дзвінок.

— Ох, у мене погане передчуття, — пробурмотіла мама.

Вони пішли до кімнати сина. Альберт схилився над смартфоном, під'єднаним до УВП, і намагався пальцем у робочій рукавичці натиснути червоний значок трубки, щоб відхилити виклик.

— Мій телефон, — зауважила мама очевидне. — Ти взяв його, не спитавши.

— На ньому встановлено відповідну версію системи, — нарешті Альберту вдалося натиснути червону кнопку. — Але має невеличкий баг.

Мама безпорадно подивилася на тата. Той лише стенив плечима.

— Купиш собі новий, — сказав він. — Може, буде промоція.

— Але я чекаю на важливий дзвінок від видавництва...

— Ось причина помилки. — Альберт дістав SIM-карту й простягнув їй. — Весь час хтось телефонував, перешкоджаючи мені налаштувати систему.

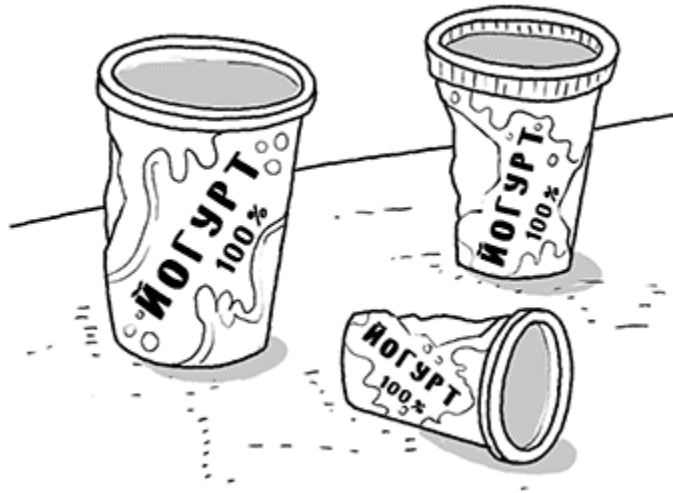
— Хтось весь час телефонував?.. — мама взяла картку двома пальцями і якийсь час сумно дивилася на неї. — Я навіть знаю хто, адже чекаю дзвінок. Гаразд. Пошукаю свій старий апарат.

Батько глянув у вікно.

— Що вони роблять? Це ті, хто щойно переїхав.

— Ці нові мешканці якісь дивні, — зауважила мама. — На балконі фотографують відкриті стаканчики з йогуртом.

Справді, на столі, на балконі, стояли відкриті й трохи пом'яті стаканчики з-під йогурту. Батько Куби по-різному переставляв їх, а фотограф коригував налаштування фотоламп і відблискових екранів й робив фото знов і знов.

— Це таке сучасне мистецтво, — підсумував пан Домейко. — Я бачу професійну камеру, і фотограф теж має вигляд професіонала. Гм... Або, може, це ті, як їх, гіпстери. А це що?

Він подивився на підлогу в коридорі. На ній повсюди виднілися коричневі відбитки лап.

— О ні... — Мама швидко попрямувала у ванну. Двері були прочинені, і тхнуло болотом. Вона ввімкнула світло. — О ні!

Лоток, у якому Амелія змішувала маску, лежав перевернутий, а сама маска, або грязюка, була розмазана по підлозі.

Пішовши за відбитками лап, мама з татом дісталися спальні, де сліди обходили килим і... ліжко.

— О ні... — знову застогнала мама.

Далі сліди привели їх до кімнати Амелії, і тут ситуація була ще гірша.

— О ні...

Імбир сидів на покривалі на ліжку Амелії. Лише за мить сім'я зрозуміла, що це справді їхній собака. Імбир був коричневий, і майже все покривало стало такого самого кольору. Собака радісно гавкав і махав хвостом, укриваючи решту покривала коричневими плямами. Від нього тхнуло болотом. Або й чимось гіршим. Приголомшена Амелія, заінтригована гавкотом собаки, теж стояла у дверях. Навіть Альберт прийшов, хоча й виявив байдужість.

— Виправ мене, якщо я помиляюся, — спроквола сказала мама. — Він заліз у лоток з моєю маскою від зморшок?

Імбир почувався найщасливішим собакою у світі, коли мав змогу влізти в щось смердюче. І, звісно, не розумів, чому інші члени зграї не поділяють його радості.

— Він дав їй позитивний відгук, — сказав Альберт. — Відгук собаки про те, що щось смердить як належить.

Батько опанував себе й промовив:

— А може, у нього під хутром теж є зморшки?

⁶ Риторичне запитання — запитання, яке не потребує або на яке не очікують відповіді.

⁷ Прилад нічного бачення — пристрій, що дає змогу бачити в темряві.

⁸ Прерафаеліти — представники англійського мистецького напрямку XIX століття, які у творчості зверталися до італійського мистецтва періоду до Рафаеля. Прерафаеліти писали дуже красиві жіночі портрети.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ